

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 603/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2015 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-155/1OVK-B3-2008 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 344/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-155/1OVK-B3-2008 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 344/08.

Sťažovateľ v dôvodoch svojej sťažnosti uviedol, že v roku 2009 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin vydierania, pričom *„na začiatku konania boli vyšetrovatelkou vykonané prvotné úkony výsluchu svedkov, poškodeného“* a sťažovateľa. Následne sa poškodený *„úplne prestal dostavovať na úkony a začal úplne ignorovať predvolania vyšetrovatelky“*, čo trvalo až *„do novembra 2011, keď vyšetrovatelka vyšetovanie prerušila uznesením a pokračovala v ňom v auguste 2012 (približne)“*. V období, ktoré prerušení konania predchádzalo, *„polícia vôbec vo veci nekonala a bola tiež 2 roky úplne nečinná“*.

Sťažovateľovi bolo *„približne v auguste 2012“* umožnené preštudovanie vyšetrovacieho spisu *„s návrhom na zastavenie trestného stíhania, avšak dozorová prokurátorka vrátila vec na došetrenie“*.

Sťažovateľ následne *„niekedy na jeseň 2012“* podal podnet *„na preskúmanie postupu policajta a sťažnosť proti prietahom“*. Prokurátorka vykonávajúca dozor v predmetnej trestnej veci podľa tvrdenia sťažovateľa túto sťažnosť vyhodnotila ako dôvodnú.

Opätovne bolo sťažovateľovi umožnené preštudovanie vyšetrovacieho spisu 17. apríla 2013 *„v priestoroch ÚVV Bratislava“*, pričom vec bola opätovne vrátená prokurátorkou vykonávajúcou dozor *„policajtovi na doplnenie vyšetovania“*.

V období od 17. apríla 2013 *„až do približne 09.07.2014, teda približne 15 mesiacov polícia opäť vôbec nekonala a nevykonala žiadne úkony a ako polícia tak i prokuratúra boli vyše roka absolútne nečinné a údajné opatrenia pani dozorujúcej prokurátorky na zabezpečenie hladkého priebehu vyšetovania sa zjavne minuli účinku. To znamená, že od začiatku roka 2013 až do posledného úkonu vykonaného približne 9.7.2014 prešlo približne 18 mesiacov.“*

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že sa počas celého trestného konania aktívne zúčastňuje na vyšetrovacích úkonoch a že prieskumy v konaní žiadnym spôsobom nezavinil.

V závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva PZ a okresnej prokuratúry v súvislosti s namietaným trestným konaním a aby okresnému riaditeľstvu PZ a okresnej prokuratúre prikázal vo veci konať a priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 8 000 € od každého z porušovateľov zvlášť.

Sťažovateľ požiadal o priznanie náhrady trov konania a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľa týkajúcich sa ním namietaného porušenia označených práv je založená na nečinnosti vyšetrovatelky okresného riaditeľstva PZ a okresnej prokuratúry v jeho trestnej veci, v ktorej mu bolo vznesené obvinenie už v roku 2009 a do času podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo skončené ani prípravné konanie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. svojím obsahom obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už bolo meritórne rozhodnuté pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 184/06, III. ÚS 22/2011, III. ÚS 432/2013).

Ústavný súd v súčinnosti s okresnou prokuratúrou zistil, že trestná vec sťažovateľa bola v čase podania sťažnosti ústavnému súdu vedená pod sp. zn. 3 Pv 1/2014, pričom prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 3 Pv 1/14/1103 z 15. októbra 2014 rozhodla o zastavení predmetného trestného stíhania sťažovateľa z dôvodu podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2014.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 215/07, III. ÚS 316/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva,

ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti (29. októbra 2014) ústavnému súdu už okresná prokuratúra ani okresné riaditeľstvo PZ nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania. Tento stav veci viedol preto ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená (m. m. II. ÚS 184/06, II. ÚS 387/06).

Sťažovateľ požiadal o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Jednou z podmienok pre ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom je, že nejde o zjavne bezúspešné uplatňovanie ochrany základných práv (IV. ÚS 140/07). V danom prípade dospel ústavný súd k záveru, že námietky sťažovateľa neodôvodňujú prijatie jeho sťažnosti na ďalšie konanie, preto zároveň konštatoval, že nie sú splnené podmienky na ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, ako aj úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015